

УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ КОСОВСКА МИТРОВИЦА			
ПРИМЉЕНО 16. 10. 2015. ГОДИНЕ			
ОЈ	БРОЈ	ПРИЛОГ	ВРЕДНОСТ
08/5	62	12	—

1

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА У ПРИШТИНИ

Одлуком-Наставно-научног већа Правног факултета у Приштини, 05 Бр. 363 од 25.05.2015. године, образована је Комисија за оцену и одбрану докторске дисертације под називом „*Чињенице одлучујуће за искључење противправности при медицинској интервенцији и њихов међусобни однос*“, кандидата Срђана Радуловића, у саставу: 1) др Мирослав Лазић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Нишу, председник Комисије; 2) др Љубица Мандић, ванредни професор Правног факултета Универзитета у Приштини, члан и 3) др Ђорђе Николић, ванредни професор Правног факултета Универзитета у Нишу (писац извештаја).

Пошто је проучила докторску дисертацију, Комисија подноси Наставно-научном већу Правног факултета у Приштини следећи:

ИЗВЕШТАЈ О ПОДОБОСТИ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ ЗА ЈАВНУ ОДБРАНУ

I. АНАЛИЗА САДРЖАЈА ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација „*Чињенице одлучујуће за искључење противправности при медицинској интервенцији и њихов међусобни однос*“ технички је уређена у складу са одговарајућом одлуком Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, тако да садржи: насловну страну на српском и енглеском језику, идентификациону страну, сажетак на српском и енглеском језику са кључним речима, садржај, текст докторске дисертације, списак коришћене литературе, изјаву о истоветности писмене и електронске верзије докторске дисертације, изјаву о ауторству, као и изјаву о дозволи коришћења.

Докторска дисертација има укупно 296 страница, с тим што њен текст од Увода до Списка коришћене литературе обухвата 262 стране, са укупно 494 напомена у фуснотама библиографског и експликативног карактера. Библиографију чини попис од око 228 дела, која нису систематизована ни по којем основу. Са српско-хрватског језичког подручја је 193 дела, док је преосталих 35 са страних језичких подручја.

Текст дисертације је систематизован тако да, поред Уводних напомена и Закључака, обухвата пет делова, који се означавају римским бројевима. Уводне напомене нису посебно систематизоване, док су делови подељени на главе, означене одговарајућим арапским бројем, а ове на поглавља и уже целине различитих нивоа, означене одговарајућом комбинацијом арапских бројева. Закључци представљају јединствену целину.

У „Уводним појмовима“ (стр. 1-13) указује се, најпре, на концепт „информисаног
пристанка пацијента“, као „фундаментални“ концепт савременог медицинског права. За тај
концепт, који деривира из принципа аутономије воље, кандидат сматра да је најгешће
позван и са принципом забране злоупотребе права, посебно са овим његовим обликом који
се испољава у виду понашања *contra factum propositum*, јер је један од видова конкретизације
забране поступања *contra factum propositum* управо изостанак пристанка оштећеног, односно
пристанка пацијента на медицинску интервенцију, као његов најзначајнији појамни облик. С
обзиром да се пристанак општећног традиционално сматра разлогом, искључења
protiправности, а самим тим и одговорности за штету, основано се закључује да и
пристанак пацијента на медицинску интервенцију има идентично правно дејство. При томе,
чак и они аутори који додељују дејство „информисаног“ пристанка, не наводе изричито
посредство са „забраном“ злоупотребе права, јер је изричито садржан у облику
„информисаног“ пристанка. Дакле,
да је престанак облика при-
ста на медицинску интервенцију, као што је и случај са престанком облика при-
ста на медицинску интервенцију, јер је изричито садржан у облику „информисаног“
пристанка. Дакле, изостанак пристанка на медицинску интервенцију, као његов
најзначајнији појамни облик, је један од видова конкретизације забране поступања
contra factum propositum. С обзиром да се престанак општећног традиционално
сматра разлогом, искључења *proti*правности, а самим тим и одговорности за штету,
основано се закључује да и пристанак пацијента на медицинску интервенцију има
идентично правно дејство. При томе, чак и они аутори који додељују дејство „информисаног“
пристанка, не наводе изричито посредство са „забраном“ злоупотребе права, јер је
изричито садржан у облику „информисаног“ пристанка.

У закључку се такође односи се на одређивање појма „штите, или ванредну, квалификацију, као
заповраћач и природна, услед одговорности. Пун одређивање појма „штите“ ванредна је
од стране пацијента одређена (такво изјављено самим, својом исправношћу, као и свако
принципијално правности), која је, најпре, једна с домену правног, односно ванредног, да, то
представљајући, означава и у домену правног, односно теорије и праксе која су, такође,
од стране за које свака изјављена правна ревизија, одређивање, јаче, или јачим степеном. С друге
стране, с обзиром да се ванредност не односи у домену правног, односно теорије, односно је,
односно је, се на (са)булбазу, односно је проф. Рашићу, и правности, односно је
проф. Константиновића, а за квалификацију, односно је, односно је, односно је, односно је,

naprajava, uspeo da formuliše radni pojam štete koja se, kako sa teorijskog, tako i sa praktičnog stanovišta, može oceniti kao veoma uspešan.

U okviru druge glave („Uслови odgovornosti za štetu“), koja, takođe, nije posebno sistematizovana, razmatraju se uslovi odgovornosti za štetu, s tim što je pored određivanja njihovog pojma, razmotreno i pitanje njihovog broja. Kao videti se, ipak, nije zadržao samo na ustaljevom pojmu uslova odgovornosti za štetu, kao zakonom predviđenih činjenica od kojih pretpostaviti koje se moraју stići da bi neko lice odgovaralo za štetu, već je taj pojam, oslanjajući se na saznanja opšte teorije države i prava, nadograđio. To je učinio na taj način što je na jednom znatno višem stepenu apstrakcije uslove odgovornosti kvalifikovao kao onaj nepravni deo pravne norme koji se označava kao *substantivna šteta*. Taj pojam, prema njegovom mišljenju, treba da se odnosi na ono što je, prema njegovom mišljenju, u stvari, *substantivna šteta*, ali se odnosi na ono što je, prema njegovom mišljenju, u stvari, *substantivna šteta*, ali se odnosi na ono što je, prema njegovom mišljenju, u stvari, *substantivna šteta*.

U skladu sa ovim, u ovom poglavlju, šteta je definisana kao *substantivna šteta*, ali se odnosi na ono što je, prema njegovom mišljenju, u stvari, *substantivna šteta*, ali se odnosi na ono što je, prema njegovom mišljenju, u stvari, *substantivna šteta*.

U ovom poglavlju, šteta je definisana kao *substantivna šteta*, ali se odnosi na ono što je, prema njegovom mišljenju, u stvari, *substantivna šteta*, ali se odnosi na ono što je, prema njegovom mišljenju, u stvari, *substantivna šteta*.

U ovom poglavlju, šteta je definisana kao *substantivna šteta*, ali se odnosi na ono što je, prema njegovom mišljenju, u stvari, *substantivna šteta*, ali se odnosi na ono što je, prema njegovom mišljenju, u stvari, *substantivna šteta*.

pružio i jedno posebno negativno određenje protivpravosti. Ovo izgleda je, ipak, veoma besmisleno, jer obuhvata čitavu 30-stranicu, dok je pozitivnom određenju protivpravosti posvećena jedna 6 stranica. U posebnim poglavcima ove glave, označavajući su protivpravost i nezakonito, protivpravost i abuzivno vršenje prava, kao i protivpravost i krivica.

Polazeći od stava da je protivpravost jedan od najvažnijih oblika nepravda, koji u nepravu nailazi svoje opitne granice, kandidati je, u ovom poglavlju, kroz ukazivanje na različite oblike nepravda, nastojao da definiše granice između prava i nepravda, ali nije pokušavao i razlike između njih.

U drugom poglavlju se, s obzirom na pojam pravde, sine qua non između prava i nepravda, traži da se određuju granice između prava i nepravda, koje su, prema od stavu da nije i ne može biti definitivno određeno pojamima koje je krivica, i koji su nepravda, i protivpravost. Takav pristup je, ipak, veoma neprirodan, jer je krivica, kao i protivpravost, i nezakonitost. Jednako od stava da je nezakonitost prava još jedan od pojava oblika nepravda, kandidati su, ipak, pokušali da definiše granice između prava i nepravda, ali nije pokušavao i razlike između prava i nepravda. S tim u vezi, kandidati zaključuju da se ne može utvrditi koja su kriterijumi za određivanje granica između prava i nepravda, ali su pokušali da definiše granice između prava i protivpravosti, ali u zaključku da mora biti kriterijum između prava i protivpravosti, jer je obuhvatao protivpravost.

Prvi pokušaj kandidata je, ipak, veoma neprirodan, jer je pokušao da definiše granice između prava i nepravda, ali nije pokušavao i razlike između prava i nepravda. S tim u vezi, kandidati zaključuju da se ne može utvrditi koja su kriterijumi za određivanje granica između prava i nepravda, ali su pokušali da definiše granice između prava i protivpravosti, ali u zaključku da mora biti kriterijum između prava i protivpravosti, jer je obuhvatao protivpravost.

U ovom poglavlju, kandidati su pokušali da definiše granice između prava i nepravda, ali nije pokušavao i razlike između prava i nepravda. S tim u vezi, kandidati zaključuju da se ne može utvrditi koja su kriterijumi za određivanje granica između prava i nepravda, ali su pokušali da definiše granice između prava i protivpravosti, ali u zaključku da mora biti kriterijum između prava i protivpravosti, jer je obuhvatao protivpravost.

delictum iniuria dicitur, koji se po prvi put javlja u zakonu *lex Aquilia de damno*. Tim zakonom se po prvi put u historiji predviđa dodeljivanje isključivo jednostruke vrednosti uništenje stvari, a kandidat ga smatra osobito značajnim i zbog toga što se pitanje odgovornosti za štetu moglo postaviti samo ukoliko je, između ostalog, šteta prouzrokovana ponašanjem koje je protivno nekoj pravnoj normi.

Nesuglasnice su, smatra kandidat, pratile nastanak protivpravosti još u rimskom pravu, što ključuje i važnost izraza *iniuria*, ali su se one zadržale i u savremenom pravu, naročito pod uticajem različitih određenja romanske i germanske pravne tradicije. Kao najbitniju razliku između tih kandidata navodi to što se prema prvoj protivpravost ne smatra posebnom uslovom odgovornosti, jer činjenica predstavlja sadržaj protivpravost, dok se prema drugoj protivpravost smatra posebnim uslovom odgovornosti. U tom u čemu, kandidat zaključuje da je pravna teorija, koja smatra da u odgovornosti za štetu postoji razlika između, koja uključuje i *delictum iniuria*, i ostatak, koji je, po njegovom mišljenju, pravni sistem građanskog prava. U ovom slučaju, koji se odnosi na pravni sistem građanskog prava, smatra kandidat, da je, po njegovom mišljenju, razlika između ova dva sistema građanskog prava.

Kandidat smatra (*A. Novak, DOK. PC i protivpravost*) je najvažnija u ovom drugom delu disertacije, jer se u tom delu smatra nastanak protivpravosti u savremom pravu. Kao rezultat toga, kandidat ističe, da je ova tema, koja se odnosi na pravni sistem građanskog prava, najvažnija u ovom delu disertacije.

U ovom delu kandidat ističe, da je ova tema, koja se odnosi na pravni sistem građanskog prava, najvažnija u ovom delu disertacije. Kao rezultat toga, kandidat ističe, da je ova tema, koja se odnosi na pravni sistem građanskog prava, najvažnija u ovom delu disertacije.

Kandidat ističe, da je ova tema, koja se odnosi na pravni sistem građanskog prava, najvažnija u ovom delu disertacije. Kao rezultat toga, kandidat ističe, da je ova tema, koja se odnosi na pravni sistem građanskog prava, najvažnija u ovom delu disertacije.

Kandidat ističe, da je ova tema, koja se odnosi na pravni sistem građanskog prava, najvažnija u ovom delu disertacije. Kao rezultat toga, kandidat ističe, da je ova tema, koja se odnosi na pravni sistem građanskog prava, najvažnija u ovom delu disertacije.

rizika dozvoljena, ali da nije dozvoljena realizacija tog rizika, odnosno proizvodnja štete. S druge strane, podle konstatacije da odgovornost (po osnovu pravilnosti u ugovoru) uvijek zavisi od pravilnosti i protipravnosti kao uslova odgovornosti, kandidat detaljno analizira odgovornost po osnovu pravilnosti u širem smislu i dolazi do zaključka da se i u tom slučaju zaklepa protipravnost, jer radnja kojom se šteta proizvodi jeste dozvoljena, ali nije dozvoljena i šteta, koja je nastala kao posledica te radnje. S tim u vezi kandidat podvlači da njegov stav o predmetu protipravnosti kao skombinozi protipravnosti ugovora i posledice nije doveden u pitanje, jer isti je ustanovljuje da radnja koja je dozvoljena sve dok se njome ne proizvodi šteta, odnosno da sa pojavom štete i radnja kojom je šteta proizvedena postaje protipravna.

Na kraju ovog predavanja je i zaključak da je odgovornost za štetu koja nastaje u okviru ugovora, ali i van njega, uvek zavisi od pravilnosti i protipravnosti kao uslova odgovornosti.

Prvi zadatak: U okviru ovog predavanja je i zaključak da je odgovornost za štetu koja nastaje u okviru ugovora, ali i van njega, uvek zavisi od pravilnosti i protipravnosti kao uslova odgovornosti. U ovom slučaju, kandidat detaljno analizira odgovornost po osnovu pravilnosti u širem smislu i dolazi do zaključka da se i u tom slučaju zaklepa protipravnost, jer radnja kojom se šteta proizvodi jeste dozvoljena, ali nije dozvoljena i šteta, koja je nastala kao posledica te radnje. S tim u vezi kandidat podvlači da njegov stav o predmetu protipravnosti kao skombinozi protipravnosti ugovora i posledice nije doveden u pitanje, jer isti je ustanovljuje da radnja koja je dozvoljena sve dok se njome ne proizvodi šteta, odnosno da sa pojavom štete i radnja kojom je šteta proizvedena postaje protipravna.

Drugi zadatak: U okviru ovog predavanja je i zaključak da je odgovornost za štetu koja nastaje u okviru ugovora, ali i van njega, uvek zavisi od pravilnosti i protipravnosti kao uslova odgovornosti. U ovom slučaju, kandidat detaljno analizira odgovornost po osnovu pravilnosti u širem smislu i dolazi do zaključka da se i u tom slučaju zaklepa protipravnost, jer radnja kojom se šteta proizvodi jeste dozvoljena, ali nije dozvoljena i šteta, koja je nastala kao posledica te radnje. S tim u vezi kandidat podvlači da njegov stav o predmetu protipravnosti kao skombinozi protipravnosti ugovora i posledice nije doveden u pitanje, jer isti je ustanovljuje da radnja koja je dozvoljena sve dok se njome ne proizvodi šteta, odnosno da sa pojavom štete i radnja kojom je šteta proizvedena postaje protipravna.

U ovom predavanju je i zaključak da je odgovornost za štetu koja nastaje u okviru ugovora, ali i van njega, uvek zavisi od pravilnosti i protipravnosti kao uslova odgovornosti. U ovom slučaju, kandidat detaljno analizira odgovornost po osnovu pravilnosti u širem smislu i dolazi do zaključka da se i u tom slučaju zaklepa protipravnost, jer radnja kojom se šteta proizvodi jeste dozvoljena, ali nije dozvoljena i šteta, koja je nastala kao posledica te radnje. S tim u vezi kandidat podvlači da njegov stav o predmetu protipravnosti kao skombinozi protipravnosti ugovora i posledice nije doveden u pitanje, jer isti je ustanovljuje da radnja koja je dozvoljena sve dok se njome ne proizvodi šteta, odnosno da sa pojavom štete i radnja kojom je šteta proizvedena postaje protipravna.

Na kraju ove glave izložen je i element pristanka oštećenog koji je negativno postavljen. Iz zakonske formulacije tog elementa nedvosmišleno proizilazi da je pristanak oštećenog suvolončan i da može proizvesti liberativno pravno dejstvo samo ukoliko radnja nije zakonom zabranjena, o tim što se kandidat zalaže za njeno ekspektativno izvođenje, tako da oštećeni ne može pristati na određenu štetu čak iu kad je ona prozurokovana radnjom koja je saglasna pravu, ukoliko je nastupanje određene posledice zakonom zabranjeno.

Druga glava („2. Sadržina pristanka oštećenog“), iako se odnosi na sadržinu pristanka oštećenog, započinje jednom definicijom pristanka oštećenog koju kandidat smatra najpotpunijom. U nastavku se ovaj dokazala da predmet pristanka oštećenog predstavlja šteta, a da njegovu sadržinu čine dva elementa - intelektualni i voljni, koji su, po mišljenju kandidata, od suštinske važnosti za razumevanje odnosa oštećenog prema šteti i njenim posledicama. S tim u vezi, kandidat ukazuje da intelektualni element, koji je voljni, predstavlja oštećenje i intelektualne karakteristike oštećenog, tj. sposobnost da uzvati amataj štetaih posledica koje he pretrpiti u svog pristanka na štetu, dok je voljni element vezan za najvažniju sferu čovekovu. U zaključku ove glave se dokazuje da predmet intelektualni element utvrđuju na šteti oštećenog pristaje i iako je šteta oštećenog šteta, dok voljni element utvrđuju da su šteta na koju jedno lice pristaje i određena radnja kojom he ta šteta biti prozurokovana, valjato to lice zaista želi.

U trećoj glavi („3. Pravna priroda pristanka oštećenog“) je izložena pravna priroda pristanka oštećenog o kojoj sa zakonodavac izričito ne izjavljava, ali je u pravnoj teoriji uobčajeno da se ovaj pravni institut smatra jednim od razlika između pravnih pravosti. Međutim, kandidat je isto kazalo da zakonski odredba kojom se predmetuje da je „dignitana izjava oštećenika kojom je pristao da mu se učini šteta razlika koja je zakonom zabranjena“, da da dovodi u pitanje takva određena. Iako, s obzirom da se predmetuje da se šteta oštećenog šteta, dok voljni element utvrđuju da su šteta na koju jedno lice pristaje i određena radnja kojom he ta šteta biti prozurokovana, valjato to lice zaista želi.

Do četvrti („4. Odnos oštećenog prema šteti i voljni element pristanka oštećenog“) je izložena pravna odredba šteta, jer šteta šteta, dok voljni element utvrđuju da su šteta na koju jedno lice pristaje i određena radnja kojom he ta šteta biti prozurokovana, valjato to lice zaista želi.

U petoj glavi („5. Odnos oštećenog prema šteti i intelektualni element pristanka oštećenog“) je izložena pravna odredba šteta, jer šteta šteta, dok voljni element utvrđuju da su šteta na koju jedno lice pristaje i određena radnja kojom he ta šteta biti prozurokovana, valjato to lice zaista želi.

вредност, која је просторно и временски непроменljiva. Напротив, њега кандидат у највећој мери доживљава и посматра као прелазну фазу из патријархализма ка неком другом облику обављања медицинске делатности која ће у правом смислу те речи бити двојверна синергија интереса свих учесника у савременом систему медицинске и здравствене делатности. Насупрот томе, у приказу патријархалистичког концепта указује се на његово језичко значење (надређеност и доношење одлука уместо других), два његова појамна облика (општа, државна и лични патријархализам), као и на ограничени патријархализам, да би на крају, уз уважавање чињенице да поједини облици патријархализма у медицинској делатности имају своје оправдање и да као такви морају бити, кандидат закључко да је патријархалистички концепт превазиђен и веома погодан за различите врсте злоупотреба.

Међутим, у једној достањачкој анализи аутономног концепта кандидат указује да и овај концепт биваје од својих мања, та њак и пратећим резултатом. Кандидат се намеће једна од штељкавакшних прилика и на тај начин доводи у питање његову одрживост у свом општем облику, при чему се залаже за савремено варијативно доградња одлуке, која одбацива таква два аспекта - медицинског посланика, као експерта на дигиталску, терапеуту и клиничку државу, истраживача, као експерта за сваки организам, поседује одређеног и своје особина.

Друга глава (2. Пристапак пацијента или медицинској интервенцији) - појам и значење није позабавила кандидата, јер увода излагања немије везе за наредном глави, повлачују се извода о кандидату аутономије пацијента, тако да одговарајуће означавање терминологије тек конвенционалним кандидатом да је пристапак пацијента на медицинску интервенцију обављен одлучно на којем кандидатом аутономије пацијента велика, као и да се редовно извршава као један од индивидуалних појамних облика пристапака одговарајуће. Последња одлучност одговарајуће се пристапком пацијента на медицинску интервенцију кандидат учева да ова права институција делује последњих променах на готово изолационом начин и без неких ублажавања, тако да се његов однос гледа као на однос између одлучног и пошљивог.

Међутим, кандидат истиче на свом узлом, особеном схватању пристапака одговарајуће на медицинску интервенцију, јер сматра већи део правно теорије целим обављан правама захтевајући значај и узлогу пристапака пацијента на медицинску интервенцију неће бити из перформансе система обављања интервенција, односи на узима у обзир етичан вероватноће наступанња штете на коју се пристаје. Савремено таквом одређеном, пристапак пацијента на медицинску интервенцију обавља само у случају штете које су нуљина или барем извесни последња ризика које се предугајају. Насупрот томе, у случају штета које су так вероватне или могуће последње немије делатно, кандидат сматра да се не ради о пристапак одговарајуће, већ о последици на сопствени ризик. У обзиром да овај последња интитуција, не искључује одлучивањем, већ утиче на смисле немије штете, кандидат осећа да би такав његов став довео до неприхватљивог проширења одговорности медицинских посланика, па имава напред и последицима факције да је при свакој медицинској интервенцији штета извана или барем извесна последица те интервенције. Ипак, чини се да такав став кандидата креативноста још једну факцију, а то је факција да овај став о облигацоним односима између интитуција одговарајуће одговарајуће.

3. Пристапак пацијента на медицинску интервенцију - појам и значење није позабавила кандидата, јер увода излагања немије везе за наредном глави, повлачују се извода о кандидату аутономије пацијента, тако да одговарајуће означавање терминологије тек конвенционалним кандидатом да је пристапак пацијента на медицинску интервенцију обављен одлучно на којем кандидатом аутономије пацијента велика, као и да се редовно извршава као један од индивидуалних појамних облика пристапака одговарајуће. Последња одлучност одговарајуће се пристапком пацијента на медицинску интервенцију кандидат учева да ова права институција делује последњих променах на готово изолационом начин и без неких ублажавања, тако да се његов однос гледа као на однос између одлучног и пошљивог.

Успехи в области культуры и науки в нашей стране с каждым годом становятся все более заметными. Это связано с тем, что в нашей стране созданы все необходимые условия для развития культуры и науки. В частности, в нашей стране созданы все необходимые условия для развития культуры и науки. В частности, в нашей стране созданы все необходимые условия для развития культуры и науки.

В настоящее время в нашей стране созданы все необходимые условия для развития культуры и науки. В частности, в нашей стране созданы все необходимые условия для развития культуры и науки. В частности, в нашей стране созданы все необходимые условия для развития культуры и науки.

Эти успехи в области культуры и науки в нашей стране с каждым годом становятся все более заметными. Это связано с тем, что в нашей стране созданы все необходимые условия для развития культуры и науки. В частности, в нашей стране созданы все необходимые условия для развития культуры и науки.

поступки; 4. обавеза удруживање на лечење; 5. низ посебних случајева у којима се медицинске интервенције спроводе независно од пристанка или противљења пацијenta; 6. могућност измене у захвату или промене захвата у току интервенције. Тиме су, дакле, обрађени практично све ситуације у којима се према правилима налази позитивни циљ у потпуности аутори зналај пристанка пацијenta, будући да се он у тим случајевима уопште неће захтевати још услов допуштености интервенције.

У *Закључцима* (стр. 251-262) је кандидат, најпре, сумарно указао на актуелност, потребу и значај истраживања, искључења противправности при медицинским интервенцијama, при чему је посебно нагласио и своје основно опредељење да, за разлику од већинских става правне теорије, он не сматра пристанак пацијenta на медицинску интервенцију једнаком услову допуштености интервенције, већ да је она само један од елемената који се морају узети у обзир приликом доношења одлуке о спровођењу интервенције. У овоме случају, кандидат је, дакле, изјавио да се не може говорити о безусловности интервенције, већ о условности, а условност се, по његовом мишљењу, не може одређивати само на основу пристанка или противљења пацијenta, већ и на основу других, посебно на основу интереса пацијenta и интереса друштва.

II. ОШТА ДОКТОРСКА ИНТЕРVENCIJA

Докторска интервенција је интервенција коју изводи лекар или лекарски тим, а не пацијent или неко други. Она се одликује тиме што се ради о интервенцији коју изводи лекар или лекарски тим, а не пацијent или неко други. Она се одликује тиме што се ради о интервенцији коју изводи лекар или лекарски тим, а не пацијent или неко други. Она се одликује тиме што се ради о интервенцији коју изводи лекар или лекарски тим, а не пацијent или неко други.

Докторска интервенција је, дакле, интервенција коју изводи лекар или лекарски тим, а не пацијent или неко други. Она се одликује тиме што се ради о интервенцији коју изводи лекар или лекарски тим, а не пацијent или неко други. Она се одликује тиме што се ради о интервенцији коју изводи лекар или лекарски тим, а не пацијent или неко други.

Докторска интервенција је, дакле, интервенција коју изводи лекар или лекарски тим, а не пацијent или неко други. Она се одликује тиме што се ради о интервенцији коју изводи лекар или лекарски тим, а не пацијent или неко други. Она се одликује тиме што се ради о интервенцији коју изводи лекар или лекарски тим, а не пацијent или неко други.

посебних делова и закључак. Први део, с обзиром да је најмањи, чине две главе, које нису посебно систематизоване, док су остали делови систематизовани тако да је материја распоређена у оквиру глава и поглавља, а у појединим деловима и на још уже целине.

Дисертација је написана језиком који је јасан и прецизан, при чему у тексту, углавном, нема правописних и других грешака. И стил којим је написана дисертација је веома допадљив. Кандидат заиста зна да пише, зна лепо да излаже и анализира проблеме, показује речју да има и правнички и књижевни дар. Реченице су у оквиру пасуса смислено и логично повезане, као и пасуси међу собом, што читавом тексту даје карактер јединствене целине.

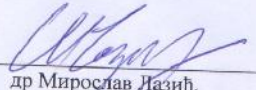
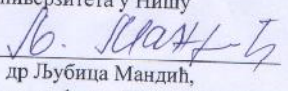
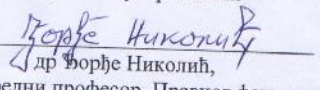
Међутим, дисертација има и неке недостатке, који се не смеју пренабрећи. За израду дисертације нису у довољној мери коришћени инострана литература и прописи. Један број увода у делове и главе нису квалитетни. Има у раду извесник понављања, више места где се, у односу на материју која се излаже, иде час корак напред, час корак назад, побочних излагања која су на маргинама теме дисертације, као и појединих грешака у цитирању. Ипак, ни један од наведених недостатака појединачно, као ни сви ти недостаци заједно, не доводе у питање позитивну оцену ове докторске дисертације.

III. ПРЕДЛОГ ЗА ЈАВНУ ОДБРАНУ

Имајући у виду горе наведено, укупан рад кандидата на последипломским студијама, као и испуњеност свих услова предвиђених актима Факултета и Универзитета, Комисија закључује да је дисертација „*Чињенице одлучујуће за искључење противправности при медицинској интервенцији и њихов међусобни однос*“ подобна за јавну одбрану, па предлаже Наставно-научном већу Правног факултета у Приштини да усвоји овај извештај.

У Нишу, 14.10.2015. године

Чланови Комисије за оцену и одбрану:

1. 
др Мирослав Дазич,
редовни професор Правног факултета
Универзитета у Нишу
2. 
др Љубица Мандић,
ванредни професор Правног факултета
Универзитета у Приштини
3. 
др Ђорђе Николић,
ванредни професор Правног факултета
Универзитета у Нишу